

ANNA KORPILINNA: MUSTA MAA

“Niili tulvii, jalokivinä kohoavat kaupungit vihreästä vedestä, pääskyet palaavat, kurjet kahlaavat liejussa, mutta minä olen poissa. Miksi en ole pääskynen, miksi en ole kurki väkevin siivin lentääkseni vartijoiden ohitse takaisin Kemin maahan?”

Mika Waltari: Sinuhe egyptiläinen

Musta maa

- a) muinaisten egyptiläisten käyttämä nimitys omasta maastaan (**Kemet**, musta maa), joka viittaa vuosittain tulvivan Niilin tuomaan ravinteikkaaseen, tummaan ja hedelmälliseen lietemaahan, joka mahdollisti maanviljelyn ja elämän joen varrella.
- b) nykyihmisen symbolisesti käyttämä nimitys omasta planeetastaan, jossa päivittäin tulvii uutisvirtoja luonnonkatastrofeista ja sodista, yksilöiden, kansojen ja laumojen alistamisesta, kasvavasta eriarvoisuudesta ja epäoikeudenmukaisuudesta, vihasta, surusta ja hädästä, ja jossa jokainen yrittää selviytyä kohti tulevaisuutta, johon eivät ehkä enää usko

Näyttely kokoaa yhteen ja päättää neljävuotisen työskentelyni Egyptistä inspiraationsa saaneen kuvaston parissa. Viimeisen vuoden aikana olen työskentelyssäni ajatellut paljon yksinäisyyttä ja selviytymistä, ja kuinka se vaikuttaa ja ilmenee psyykkisesti, fyysisesti ja rakenteellisesti sekä yhteiskunnallisilla että henkilökohtaisilla tasoilla.

Käsittelen usein teoksissani tunne-elämän kokemuksia ja niiden muuttumattomuutta aikakausien ja yhteiskuntien kerroksissa. Kuinka tietyt tunteet ja kokemukset, kuten häpeä, pelko, yksinäisyys, hyväksytyksi ja rakastetuksi tuleminen tarve koskettavat meitä kaikkia yhteiskuntaluokasta, alkuperästä, asuinpaikasta tai aikakaudesta riippumatta.

Työskentelen eri maalaustaiteen tekniikoin. Työskentelyssäni minulle on tärkeää selvittää mitä teos tarvitsee saavuttaakseen täydellisen potentiaalin? Kuinka valita teokseen juuri oikea materiaali, pohja tai muoto niin, että ne tukevat teoksen sisältöä ja toisinpäin.

“And even today where the planet is dark, there still is hope. Don't lose hope.”

Dr. Jane Goodall, 2025

